

De periode waarin ik, dit schrijvende, terugleef, wordt begrensd door de jaren 1895 en 1901: in het eerstgenoemde jaar werd ik academieburger, in het laatstgenoemde moest onze Hoogeschool haar stichter afstaan aan het door hem, na den voor rechts zoo gelukkigen afloop der verkiezingen, gevormde Kabinet. Tijdelijk — hoopten wij, al gunden wij hem gaarne de eer van het ministerschap en al wisten wij dat hij, ook in dezen nieuwen werkkring, zijn wonderbaar rijke gaven zou blijven stellen in den dienst van het hem heilig beginsel. Helaas, wat eerst tijdelijk scheen te zullen zijn, werd later definitief. De «Tachtiger» duide het zijn oud-discipel niet euvel als deze, ook nu nog, ten aanhoore van de tegenwoordige studentenwereld, zijn hartgrondig leedwezen uitspreekt, dat de «band van voorheen» zóó spoedig werd verbroken.

Het is waar, door hen die van het laatste bedrijf van dit professoraal leven hebben mogen genieten, wordt dit voorrecht nu des te hooger gewaardeerd. Want welk een tijd was het! Het driemanschap KUYPER-RUTGERS-WOLTJER nog in volle kracht. Wanneer ik den eerste herdenk is het onmogelijk, van de beide anderen te zwijgen. Er was toch, bij sterk uiteenlopend verschil in karakter, aanleg en talent, tusschen deze drie een zeldzame homogeneïteit, alleen, maar dan ook ten volle, te verklaren uit de oprechte, krachtige liefde die hen, zonder onderscheid, bezielde voor de waarheid Gods. De verscheidenheid van gaven werd terstond opgemerkt door den student die hen hoorde. RUTGERS' betoog boeide door de heldere, scherpe logica die herinneringen aan VOETIUS wakker